

λεπίσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τούτοις ἂς υποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν, ὅτι πράγματι ὑπάρχουσιν ὀργανισμοὶ ἐν τοῖς μετεωρίταις, ὅτι οὗτοι συνίστανται ἀποκλειστικῶς ἐκ ζωϊκοῦ συμπύκνματος, ἐκ σπογγώδους, κοραλλιῶδους καὶ κρινοειδοῦς πετρώδους μάζης, καὶ ὅτι μεγάλη ὁμοιότης ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν κατωτάτων τάξεων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζώωντων πλασμάτων, καὶ τῷ ὄντι ἡ ὁμοιότης αὕτη ἀπεδείχθη πλέον τρανώτατα. Ὅποιά τινα συμπεράσματα θὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τούτου; Βεβαίως οὐδὲν πλέον ἢ ὅτι οἱ ἀστρονόμοι ἐκείνοι, οἵτινες μετὰ τοῦ Φλαμμариῶν πρεσβεύουσι τὴν ὑπαρξίν οἰκουμένων οὐρανίων σωμάτων, ἔχουσι πληρὴς δίκαιον, ὅτι ἴσως εἰς ἄλλα ἡλιακὰ συστήματα, ὧν τσαυτὴ πληθὺς ὑπάρχει, καὶ δὴ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τοῦ ἡμετέρου ἡλίου ὑπάρχουσι πλανῆται, ἔχοντες τὰς αὐτὰς πρὸς τὴν γῆν σχέσεις καὶ πεπρωτισμένοι δι' ὧν ἐκείνων τῶν προσόντων, ἅτινα εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐν τῷ ὕδατι διαβίωσιν τῶν κατωτάτων ὀργανισμῶν καὶ ὅτι οἱ μετεωρόλιθοι προέρχονται ἐκ τοιούτων οὐρανίων σωμάτων. Πολλοὶ ἀστρονόμοι ἤδη εἶνε σχεδὸν πεπεισμένοι, ὅτι αἱ σχέσεις καὶ οἱ ὅροι οὗτοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐκπληροῦνται ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Οὐδεὶς βεβαίως θὰ δειλίσῃ ποτὲ νὰ υποτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης.

Ἡ νηφάλιος ὁμῶς τῆς φύσεως ἔρευνα δὲν δύναται οὐδὲ βῆμα περαιτέρω νὰ προχωρήσῃ. — Οἱ ὀργανισμοὶ ἄλλου τινὸς οὐρανοῦ σώματος

οὐδὲ γὰρ δύναται νὰ εἴπωσιν ἡμῖν πλεόντερον περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀργανικοῦ βίου, περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἀνοργάνου πρὸς τὸν ὀργανικὸν καὶ ἐνὶ λόγῳ περὶ ὧν τῶν ζητημάτων τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου, ἢ οἱ ὀργανισμοὶ αὐτῆς τῆς γῆς, — ἔτι δὲ ὀλιγώτερον δύναται νὰ διαφωτίσωσιν ἡμᾶς, καθ' ὅσον, ὡς ἱσχυρίζονται αὐτοὶ οἱ ἀνακαλύψαντες αὐτοὺς, οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν γῆινων ὀργανισμῶν, ἐπομένως θὰ ἐγεννήθησαν καὶ θὰ ἔζησαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. Οἱ οὐρανόθεν καταπίπτοντες σιδηροὶ ὄγγοι δὲν λέγουσιν ἡμῖν τι πλεόντερον τοῦ βασιλίστου σιδήρου τοῦ Ὀβιφάκ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου — ἀμφότεροι δὲ μάλιστα, οὐδὲν δύναται νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς περὶ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, διότι καὶ ὁ βασιλίσκος καὶ ἡ λάβα οὐδέποτε ἐξέρχονται ἐκ βάθους μείζονος τῶν 20 χιλιομ. — Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχωσι πρὸς τὴν καθόλου διάταξιν τοῦ σύμπαντος; — Οὐδεμίαν οὐδέποτε λοιπὸν πρέπει νὰ ἱσχυρίζωμεθα, ὅτι θὰ μετατραπῇ ἡ περὶ τοῦ κόσμου ἡμετέρα θεωρία καὶ ὅτι δύναται νὰ μεταβληθῇ ἡ ἰδέα ἡμῶν περὶ τοῦ σύμπαντος διὰ μόνης τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα οὐράνια σώματα ἔχοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των καὶ εἰς τὸ λίαν ἀσήμαντον βάθος τῶν 10—20 χιλιομ. τὰς αὐτὰς φυσικὰς, χημικὰς καὶ ὀργανικὰς σχέσεις, ὡς γνωρίζομεν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρχούσας.

B. X.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ὑπὸ

I. ΤΟΥΤΓΕΝΙΕΦ.

(τέλος).

XVI.

— Λοιπὸν εἶδες τὸν Ἥλιον, ἡρώτησα, καὶ πῶς τὸν εἶδες; Ζῆ ἀκόμη;

— Μάλιστα καὶ τὸν ὠμίλησα.

Διὰ μιᾶς ἀνεκουφίσθην.

— Κάθηται ὑποκάτω ἐνὸς δένδρου περιτυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του Ἐγὼ τοῦ εἶπα: Κύριε Τεγλέφ, σὰς παρακαλῶ ἐλθε εἰς τὸ σπῆτι, ὁ κύριος Ριεδελ ἀνησυχεῖ πολὺ διὰ σὰς. Καὶ αὐτὸς μοῦ λέγει: Καὶ διὰ τί ν' ἀνησυχῇ χάριν μου; Ἦθελον νὰ κινήθῃ ὀλίγον ἐλευθέρως, ἔχω κεφαλόπονον. Πήγαυε σ' τὸ σπῆτι, ἐγὼ θὰ ἔλθω κατόπιν.

— Καὶ σὺ πῆγες; ἐφώνησα καὶ συνεκρότησα τὰς χεῖρας.

— Καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω; . . . ἂν μὲ διέταξες ν' ἀπομακρυνθῶ, μ'ποροῦσα νὰ μένω;

ἽΟλοι οἱ φόβοι μου ἐπανῆλθον πάλιν διὰ μιᾶς.

— Ὁδήγησέ με ἀμέσως πρὸς αὐτόν, ἀμέσως! Ἄχ, Συμεῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ φερθῆς τοιουτοτρόπως! Εἴν' ἐδῶ κοντά;

— Μάλιστα ὅλως διόλου κοντά. Ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζει τὸ δάσος . . . ἐκεῖ κάθεται . . . κοντὰ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Λοιπὸν πηγαίνομεν γλήγορα.

Ὁ Συμεῶν προηγεῖτο.

— Νά, ἰδέτε, παρακαλῶ· ἂν πάρωμε τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, ἀμέσως εἴμεθα ἐκεῖ.

Ἀντὶ ὅμως νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, εἴρομεν τάφρον πρὸ κενοῦ ἀχυρῶνος . . .

— Ἄ, στάσου! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ Συμεῶν, πήγαμε πολὺ πρὸς τὰ δεξιὰ . . . ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ γυρίσωμεν ἀριστερά.

Καὶ ἐστράφημεν ἀριστερά καὶ ἐχώθημεν εἰς τὸσον πυκνὴν γλῶν, ὥστε μόλις ἠδυνήθημεν ν' ἐξέλθωμεν αὐτῆς. Καὶ ἔπειτα αἰφνης ἠσθάνθημεν τὸ ἔδαφος ἐλῶδες ὑπὸ τοὺς πόδας μας καὶ τῇδε κἀκείσε ὑπο βρύων κεκαλυμμένας θέσεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ ἄχρι τοῦδε . . . πάλιν ἐπεστρέψαμεν, καὶ ἰδοὺ ἀναφαίνεται πρὸ ἡμῶν μικρὸς καὶ

ἀπότομος λόφος· ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο ἀγροτικὴ καλύβη, ἐξ ἧς ἐφθανε μέχρις ἡμῶν εἰδὸς τι βόγγου. Ὁ Συμεῶν καὶ ἐγὼ ἐφωνήσαμεν ἐπανειλημμένως, ἕως ὅτου τέλος ἐκινήθη τι ἐν αὐτῇ, ἡ ἐξ ἀχύρου στέγη ἐκινήθη καὶ βραχνή τις φωνὴ ἀπήντησε: Ποῖος εἶνε;

Πάλιν ὑπεστρέψαμεν . . . οὐδὲν ἄλλο ἐξετείνετο πρὸ ἡμῶν ἢ πεδιάς, ἀπέραντος πεδιάς . . .

— Ποῦ νὰ διευθυνθῶμεν; ἡρώτησα ἐν ἀπελπισίᾳ τὸν Συμεῶν.

— Αἶ, βλέπετε, κύριε, νομίζω ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐβαλεν ἐδῶ τὸ χέρι του.

Ἦρχισα νὰ ὀργίζωμαι ἐναντίον του . . . ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσα ἐλαφρὸν ἤχον. Ἦτον ὅμοιος τρόπον τινα πρὸς τὸν θόρυβον, ὃν προξενεῖ πῶμα ἐξαγόμενον ἐκ στενοῦ στομίου φιάλης. Ὁ ἤχος ἐφαίνετο προσελθὼν ἐκ τῶν ἐγγύς. Διὰ τί ὅμως ἐφάνη εἰς ἐμὲ τὸσον ἀλλόκοτος; Περὶ τούτου δὲν ἠδυνάμην μακρότερον νὰ σκεφθῶ καὶ διηυθύνθην εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Συμεῶν με ἠκολούθει. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶδομεν πρὸ ἡμῶν διὰ τῆς ὀμίχλης ὕψηλόν τι καὶ ἐκτεταμένον ἀντικείμενον.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δάσος! ἐφώνησε φαιδρῶς ὁ Συμεῶν, βλέπετε, ὁ κύριός μου κάθηται ἀκόμη ὑποκάτω τοῦ δένδρου ἐκεῖ θ'ποῦ τὸν ἀφῆκα.

Παρετήρησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πράγματι εἶδον ἄνθρωπον καθήμενον ὑπὸ δένδρον. Ἐδραμον πρὸς αὐτόν, — ἀνεγνώρισα τὸν μανδύαν τοῦ Τεγλέφ, ἀνεγνώρισα τὴν μορφήν του καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κεκλιμένην κεφαλὴν.

— Τεγλέφ!! ἀνέκραξα.

Ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Τεγλέφ!! ἐπανελάβον καὶ ἔθνηκα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἀλλ' αὐτὸς ἐκρέμασεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν.

Ἀμέσως ἐνηγείραμεν αὐτὸν καὶ ὑψώσαμεν τὸ πρόσωπόν του. Δὲν ἦτον ὠχρὸς, ἀλλ' ἀκίνητος, ἄπνους, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπίσης ἀκίνητοι καὶ ἀνοικτοὶ εἶχον διατηρήσει τὸ ἰδιάζον αὐτοῖς ὑπνηλὸν καὶ „ἄνισον“ βλέμμα . . .

— „Ελα Χριστέ καὶ Παναγιά! ἐφώναζεν αἴφνης ὁ Συμεὼν καὶ μοι ἔδειξε τὴν αἱματόφυρτον χεῖρά του . . . τὸ αἷμα τοῦτο ἀνέβλυζεν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ Τεγλέφ.

Εἶχε φονευθῇ διὰ μικροῦ πιστολίου, ὅπερ ἔκειτο πλη-

τῶν ἀξιωματικῶν ὁ ἀξιωματικὸς Ἡλίας Τεγλέφ, διότι ἠὺτοκτόνησεν· ἔπειτα ἔλεγεν ὅτι ἐν τῷ ἐρμαρίῳ του εὕρισκοντο χρήματα πλέον ἢ ἐπαρκῆ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του, καὶ τέλος παρεκάλει τὸν διοικητὴν, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀρχι-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ ΠΝΕΩΝ ΤΑ ΛΟΙΣΘΙΑ

„Νενίκηκας Χριστέ· κορέσθητι Ναζωραῖε.“

σίον του κατὰ γῆς. Ὁ ἀσθενὴς θόρυβος, ὃν εἶχον ἀκούσει, ἦτον ἡ θανατηφόρος ἐκπυρσοκρότησις.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ Τεγλέφ δὲν εἶχον ἐκπλαγῇ πολὺ ἐπὶ τῇ αὐτοκτονίᾳ ταύτῃ. Σᾶς εἶπον ἤδη ὅτι κατὰ τὴν γνώμην των ἦτον „ἄνθρωπος τοῦ πεπρωμένου“ καὶ ὡς τοιοῦτος εἶχε καθῆκον νὰ διαπράξῃ τι ἔκτακτον. Ἐν τῇ πρὸς τὸν διοικητὴν ἐπιστολῇ παρεκάλει νὰ διαγραφῇ ἐκ τοῦ καταλόγου

τῶν τοῦ σώματος τῆς φρουρᾶς ἐτέραν ἀσφράγιστον ἐπιστολήν, εὕρισκομένην ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου.

Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολήν φυσικῶς ὅλοι ἀνέγνωσαν, τινὲς μάλιστα ἐξ ἡμῶν ἀντέγραψαν αὐτήν. Ὡς ἐνθυμοῦμαι ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς: „Βλέπετε, Ὑψηλότατε, εἴσθε τόσον αὐστηρὸς, τιμωρεῖτε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν περὶ τὴν στολήν, τὴν πλέον ἀσήμαντον παραμέλησιν τοῦ κανονισμοῦ,

ὅταν ἀξιωματικός τις ὤχρὸς καὶ τρέμων παρουσιασθῇ εἰς Ἰμάς, καὶ ἰδοὺ τὴν παρῶν παρουσιάζομαι πρὸ τοῦ κοινοῦ ἡμῶν καὶ ἀδεκάστου κριτοῦ, πρὸ τοῦ ἀνωτάτου ὄντος, πρὸ τοῦ ὄντος ἐκείνου, ὅπερ ἀπείρως ὑψηλότερον ἴσταιται καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἰμετέρας Ἰψηλότητος — καὶ παρουσιάζομαι πρὸ αὐτοῦ ἀπλούστατα, μὲ τὸν μανδύαν μόνον καὶ μάλιστα χωρὶς λαιμοδέτην.

Ἄχ, πόσον θλιβερὰν καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν μοι ἐνε-
ποιοῦν αἱ φράσεις αὗται, ὅπου ἐκάστη λέξις καὶ ἕκαστον γράμμα ἐνόμιζες ὅτι ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς πενταετοῦς παιδίου! „Εἶνε δυνατὸν, ἔλεγον κατ' ἰδίαν, εἴνε ποτε δυνα-
τὸν ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ νὰ λέγῃ τις τοιαύτας βλακειάς!“

Ἐπειτα ἔλεγε περὶ τοῦ πεπρωμένου, περὶ καταδιωγμῶν, περὶ τῆς ἀποστολῆς του, ἣν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ, περὶ ἐνὸς μυστικοῦ, ὅπερ ἐλάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον, περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν εἶχον θελήσει νὰ τον ἐννοήσωσι, προσέτι δὲ καὶ παρέθετε στίχους τινὰς ποιητοῦ τινος, ἐν οἷς ἐλέγετο ὅτι „τὸ πληθὺς τραβᾷ τὴν ζωὴν“ — „ὥς ἂν λαιμοδέτην“ καὶ κολλᾷ εἰς τὴν κακίαν „ὥς ἂν κολ-
λητοῖδα“ — καὶ ὅλα ταῦτα ἄνευ τινὸς ἀνορθογραφίας!

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἣν ὁ δυστυχὴς Τεγλέφ εἶχε γράψῃ ἀμέσως πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο χυδαιοτάτη — καὶ σήμερον ἀκόμη νομίζω ὅτι βλέπω τὸν περιφρονητι-
κὸν μορφασμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ, εἰς ὃν διηυθύνετο ἡ ἐπιστολὴ. Δύναμαι νὰ φαντασθῶ μὲ ποῖον τόνον „ἡ Ἰψηλότης του“ θὰ εἶχεν εἰπεῖ: „Ἐνὰς βλάκας ἀξιωματικὸς μᾶς ἔλλειψε! Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του ὅμως εἶχεν ἀνεύρει ὁ Τεγλέφ τὴν ἀληθινὴν χορδὴν τῆς καρδίας: „Ἄχ, Ἰψηλότητε, ἔλεγε πε-
ραίνων, εἶμαι ὀρφανός, οὐδεὶς με ἠγάπα κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅλοι μὲ ἀπέφευγον . . . καὶ τὴν μόνην καρ-
δίαν, ἥτις με ἠγάπησε, ἐγὼ αὐτὸς ἐδολοφόνησα!“

Ἐν τῷ θυλακίῳ του εὑρεν ὁ Συμεὼν τὸ μικρὸν σημειω-
ματάριον, ἀφ' οὗ οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο, ἀλλὰ σχεδὸν ὅλα τὰ φύλλα του ἦσαν ἀποκεκομμένα, ἐν καὶ μόνον εἶχεν ἐνα-
πολειφθῇ, ὅπερ περιεῖχε τὸν ἐξῆς λογαριασμὸν:

Ναπολέων, γεννηθ. τῇ 15. Αὐγούστου 1769
1769
15
8 (Αὐγούστος, ὁ 8^{ος} μὴν τοῦ ἔτους)

Ὅλον 1792

1

7

9

2

Ὅλον 19

Ναπολέων, ἀποθαν. τῇ 5. Μαΐου 1825

1825

5

5 (Μαῖος, ὁ 5^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ὅλον 1835

1

8

3

5

Ὅλον 17

Ἡλίας Τεγλέφ, γεννηθ. τῇ 7. Ἰανουαρ. 1811

1811

7

1 (Ἰανουάρ. ὁ 1^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ὅλον 1819

1

8

1

9

Ὅλον 19

Ἡλίας Τεγλέφ, ἀποθ. τῇ 21. Ἰουλίου 1834

1834

21

7 (Ἰούλιος, ὁ 7^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ὅλον 1862

1

8

6

2

Ὅλον 17

Ὁ κακόμοιρος! Δι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχε γίνοι ἀξιωματι-
κὸς τοῦ πυροβολικοῦ! . . Ἀλλὰ νὰ μὴ εἶχεν ἄρα γε ἀπα-
τηθῇ ὡς πρὸς τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Ναπολέοντος; . . .
Ἐκηδεύθη ὡς αὐτόχειρ καὶ μετ' ὀλίγον ὅλοι τὸν ἐλη-
σμόνησαν.

XVII.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Τεγλέφ παρέμενον εἰς τὸ χωρίον
ἀκόμη μίαν ἡμέραν ἀναμένων τὸν ἀδελφόν μου — τὴν
πρωτὰν τῆς ἡμέρας ταύτης εἰσῆλθεν ὁ Συμεὼν εἰς τὴν κα-
λύβην καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ὁ Ἡλίας ἐπεθύμει νὰ μοι ὁμιλήσῃ.

— Ποῖος Ἡλίας; ἠρώτησα.

— Ὁ κάπηλός μας.

— Ἄς ἔλθῃ.

Ὁ Ἡλίας ἐξέφρασε δι' ὀλίγων λέξεων τὴν λύπην του
διὰ τὸν ἀτυχῇ φίλον μου, καὶ τὴν ἀπορίαν, πῶς ἠδυνήθη
νὰ πράξῃ τοιοῦτό τι.

— Μήπως σοὶ χρεωστεῖ ἀκόμη τι;

— Ὡ τίποτε, ὅ,τι ἐλάμβανεν ἐπλήρωνεν ἀμέσως ἕως
τὸ λεπτό. Ἀλλ' ἔχω ἄλλο τι νὰ σᾶς παρακαλέσω

Καὶ τώρα ἤρχισε νὰ μειδιᾷ . .

— Εὐρήκατε ἐκεῖ κάτι τι, τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς ἐμέ . . .

— Τί πράγμα; . . .

— Νὰ ἐκεῖνο κεῖ! Καί μοι ἔδειξε τὸ μικρὸν κτένιον,
ὅπερ ἔκειτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἀξίζει μὲν πολὺ, ἀλλὰ εἶνε δῶρο . . .

Ἀμέσως ἔγινε προσεκτικός, φωτεινὴ ἰδέα μοι ἐπῆλθεν.

— Ὁνομάζεσαι Ἡλίας;

— Μάλιστα.

— Τότε σὺ εἶσαι, ὅστις προχθὲς τὴν νύκτα . . . πλη-
σίον τῆς ἱτέας. . .

Ὁ κάπηλος ἐκάμμυε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμειδία ἐκ-
φραστικῶς.

— Μάλιστα ἐγὼ ἤμην.

— Καὶ σὺ ἦσο ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐφώναζαν;

— Μάλιστα, ἐγὼ ἤμουν, ἐπανελάβε μετὰ μετρίφρονος
μειδιάματος. Μία κόρη, ἐξηκολούθησε φιθυρίζων, ἡ ὅποια

ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐστηρότητος, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν μεταχειρίζονται οἱ γονεῖς τῆς. —

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, τὸν διέκοψα, τῷ ἔδωκα τὸ κτένιον καὶ τὸν διέταξα ν' ἀπέλθῃ.

Αὐτὸς ὁ Ἥλιος ἦτο λοιπὸν . . . αὐτὸς ὁ Ἥλιος! καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις βαθεῖας, φιλοσοφικὰς, μὲ τὰς ὁποίας ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ σᾶς φωτίσω, διότι οὐδένα ἐπιθυμῶ νὰ ἐμποδίσω τοῦ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ πεπωμένον καὶ εἰς ἄλλα τοιαῦτα πράγματα τῆς τύχης.

Ἐπανακάμψας εἰς Πετροῦπολιν ἐζήτησα νὰ μάθω τὰ περὶ τῆς Μαρίας, ἀνεζήτησα μάλιστα τὸν ἱατρὸν, ὅστις τὴν ἐπεσκέπτετο, καὶ μετ' ἀπορίας ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἐκ δηλητηρίου, ἀλλ' ἐκ χολέρας. Τῷ διηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζον περὶ Τεγλέφ.

— Ἀ, ἄ! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ δόκτωρ, Τεγλέφ; δὲν εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, μετρίου ἀναστήματος καὶ ὀλίγον κυφὸς — τραυλίζει ὀλίγον;

— Ὁρθότατα.

— Αὐτὸς εἶνε! Ὁ κύριος οὗτος ἦλθε πρὸς ἐμέ· δὲν

τον ἐγνώριζα ὅλως διόλου — καί με διεβεβαίουν ὅτι ἡ κόρη αὐτῇ ἐδηλητηριάσθη . . . Πέθανε 'πὸ χολέρα, εἶπον. — Ὅχι, ἀπὸ φαρμάκι, εἶπεν — Ὅχι, ἀπὸ χολέρα! — Σὰς λέγω ἀπὸ φαρμάκι! — Εἶδον ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦτον 'στὰ σωστά του, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ τὸ σκληροτράχηλόν του ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πλατύν του αὐχένα . . . καὶ ἔπειτα οἱ τρόποι του ἦσαν τόσον ἀλλόκοτοι καὶ δυσάρεστοι. Νά, ἐσκέφθη, τί σημαίνει ἂν οὐ ἄπαξ ἀπέθανε . . . „Ἔστω, εἶπον, ἐδηλητηριάσθη· ἂν οὐ σὰς ἀρέσκει αὐτὸ καλότερα.“

— „Μ' εὐχαρίστησε, μοὶ ἐθλίψε μάλιστα καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησε.“ Διηγέθη εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἠτύοκτόνησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ὁ ἱατρὸς οὐδὲ κἂν συνωφρυνόθη, ἀλλὰ παρετήρησε μόνον, ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι εἶδη τρελλῶν εἰς τὸν κόσμον.

— Βέβαια, πολὺ διάφορα εἶδη, ἐπανελάβα καὶ ἐσκέφθη, ὅτι δικαίως εἶπέ τις ποτὲ περὶ αὐτοκτόνων:

„Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελῶσι τὴν πρόθεσιν των οὐδεὶς τοὺς πιστεύει, ἂν οὐ δὲ τὴν ἐκτελέσωσιν, οὐδεὶς τοὺς λυπεῖται.“

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

πὸ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, οὗ ὁ βίος ὑπῆρξε συνεχὴς πρὸς ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων θεῶν ἀγὼν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ παλαιοῦ βωμοῦ καὶ τῆς τοῦ σταυροῦ καταρρίψεως, ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ καὶ φαιδρῶν τοῦ μύθου τῆς Σφίγγος ἐξελέξεων καὶ τῶν ἄλλων τῆς Κλειοῦς σημερινῶν ἱστορημάτων, εἶνε δύσκολος ἡ ἄμεσος εἰς πολιτικὰ καὶ συμμικὰ ἱεροτραγωδίας μεταπτώσις. Τὸ ὅλως ἀπροσδόκητον τῆς ἥττης τοῦ Γιάδ-στωνος γεγονός καὶ ἡ τοῦ Μαρκησίου Σαλισβουρὶ ἐπὶ τὴν πρωθυπουργίαν ἀνάρρησις δὲν θὰ παρέλθῃ βεβαίως ἀνευ ριζικῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς πράγμασι μεταβολῶν, ἡ δὲ εὐαίσθητος Ἀνατολὴ θὰ αἰσθανθῇ βαθύτερον τὴν νέαν πολιτικὴν κατάστασιν, ὡς τέλειον καλεϊδοσκοπίον πολλαπλασιαζούσα μοναδικὰ γεγονότα.

Ἀλλ' ἂς ἐπανελθῶ πάλιν εἰς τὸ φίλον Σοι θέμα, τὸ περὶ συμῶν. Ἐπ' ἐσχάτων ἤρξατο νὰ παρατηρῇται μεγάλη τις τάσις εἰς ἀπομίμησιν παντὸς ὅ,τι ἐξ Ἀγγλίας ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς προέρχεται. Ἡ ἐπιρροὴ αὕτη τῶν ἀγγλικῶν συμῶν ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς ματαιότητος κρίνεται παντοιοτρόπως. Ἡ γησίνα παρισιανὴ ματαιότης, θεωροῦσα τὰς περὶ τὰ συμμικὰ ἰδιοτροπίας ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῆς προνόμιον, διαμαρτύρεται κατὰ τῆς βρετανικῆς ταύτης ἐπιδρομῆς καὶ ὡς ὅπλα μεταχειρίζεται λόγους καὶ ἀξιώματα, ἐκ τῆς αἰσθητικῆς εὐλημμένα. Αἱ ἀλλόκοτοι ἐκεῖνα καὶ ξενότροποι ἐνδυμασίαι, ἃς φέρουσιν αἱ θυγατέρες τῆς Ἀλβιόνος ἐν Auteil καὶ Chantilly καὶ ἐν τοῖς διαφόροις λουτροῖς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἐγένοντο ἀντικείμενον πολλαπλῶν σιωμμάτων καὶ κρίνονται ὡς ἐπιτήδειαι μόνον νὰ μειώσῃ τὴν φυσικὴν χάριν τῶν Ἀγγλίδων. Καὶ ἐν τούτοις παραδόξως οἱ ἀγγλικοὶ συμῶν, μετ' ὅλας τὰς κατ' αὐτῶν ἐπιδέσεις, ἀκριβῶς ἐν Παρισίοις εὗρον τοὺς πλείστους ὁπαδοὺς καὶ δύνανται νὰ καυχῶντο, ὅτι ἐν τῇ Γαλλικῇ μητροπόλει συνέστησαν, οὕτως εἰπεῖν, ἰδίαν σχολήν.

Ἡ Γαλλίς, ἂν οὐ διὰ τοῦ πνεύματός της ἐπετέθη κατὰ τῆς νέας ταύτης ῥοπῆς, μεταχειρίζεται κατόπιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φιλαρεσκείας της πρὸς ἀληθῆ, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, λατρείαν τοῦ ἀγγλικοῦ συμῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν Παρισίοις δύνανται τις νὰ εὕρῃ σήμερον ἀντιπροσώπους τῶν μᾶλλον διακεκριμένων λονδινέων ῥαπτῶν τοῦ συμῶν, ὧν πελάται εἶνε ἅπας ὁ κομψευόμενος κόσμος τῶν Παρισίων.

Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀγνοῇς παντάπασιν τὰς ἀγγλικὰς σχέσεις, ὅπως ἐκ τῶν ὑπερβολῶν τούτων ὀλίγων, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαρέσκων, γυναικῶν ἐξαγάγῃς ἐν γένει συμπέρασμα τι περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἀγγλικῆς καλαισθησίας. Γνωρίσματα ταύτης πασίγνωστα εἶνε ἡ σεμνότης, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ

τάσις πρὸς τὸ φυσικόν, καὶ τὰς ιδιότητας ταύτας οὐδέποτε ἐδυοσίασεν ἡ ἀγγλικὴ καλαισθησία εἰς τὸν βωμὸν οἰουδῆτιος ἐκ Παρισίων συμῶν. Τὰ ἐνδύματα τῶν εὐ' ἡγμένων Ἀγγλίδων οὐδαμῶς στεροῦνται κομψοπρεπείας, ἀπ' αὐτῶν ἐλλείπει μόνον πᾶσα τέχνη ἐπιτετηδευμένης ἐκκεντροκότητος, πᾶν μέσον ἐκυστικῆς φιλαρεσκείας καὶ ἡ ἀπαραδειγματιστος ἐκείνη πολυτέλεια, ἥτις εἶνε κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν παρισιανῶν ἱματισμῶν. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ἱματισμοῦ ἔγκειται ἀλλοῦ καὶ δύναται νὰ κριθῇ μόνον διὰ τῆς ἐξετάσεως ἐν γένει τοῦ χαρακτήρος τῶν Ἀγγλίδων. Αὗται εἶνε γυναῖκες πρακτικαί, εὐσταθεῖς, μᾶλλον ἀνδρικαὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ μὴ ὑποκειμένης εἰς τὰς ἐλαφρὰς ἀδυναμίας τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ Ἀγγλίς ἔχει αἶμα ὑγιές, κρίσιν ὑγιᾶ καὶ ἀτομικότητα ἐκδεδηλωμένην. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς δὲν εἶνε συμβαρυντικὸς, οὐδεμίαν ἐνέχει ἐπιτήδευσιν αἰσθητικῶν ἐκνευρισμένων καὶ δὲν ὑποβάλλεται εὐθὺς εἰς ἐπιπολαιούς καὶ ἀλόγους μεταβολάς. Πᾶν ὅ,τι ἡ Ἀγγλίς φορεῖ, εἶνε πρακτικόν, ὑγιεινὸν καὶ σκόπιμον. Εἶνε συνειδησμένη τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους νὰ ζῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ, νὰ ταξειδεύῃ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο νὰ κινῆται εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἀναλόγως δὲ καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐλευθέρως ταύτας καὶ ἐκουσίας κινήσεις καὶ ἔξεις τῆς ἐκλέγει καὶ τὸν κατάλληλον ἱματισμὸν. Διὰ τὰ ἐνδύματα ἰδίως τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ ταξειδίου ἀπαράμιλλος εἶνε ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐφευρετικότης τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ῥαπτῶν τοῦ συμῶν. Οὐδεμίᾳ ἄλλῃ εὐρωπαϊκῇ βιομηχανίᾳ δύναται ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν ἀγγλικὴν ἐν τῇ παραγωγῇ καταλλήλων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναπαυκτικῶν ὑφασμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγγλικὸς συμῶν ἐπιδίδωκε κατὰ προτίμησιν μόνον πᾶν ὅ,τι συνάδει πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν περὶ τὰς κινήσεις τοῦ σώματος εὐχέρειαν, διὰ τοῦτο δυνατόν πολλάκις νὰ μὴ ἀνέχεται τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴν τῶν αὐστηρῶν τῆς καλαισθητικῆς νόμων.

Τοιαύτη, φιλάττη μου, εἶνε ἡ φύσις τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβιόνος. Ἐν τούτοις μετ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιρροῆς, δὲν μένει ἀπαρατήρητος ἡ ῥοπή αὐτῶν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν συμμικῶν χρωμάτων εἰς τὸ ἀπομιμεῖσθαι τὰς γαλλικὰς ὁρέξεις. Προσφιλές αὐτῶν χρώμα ἐφέτος εἶνε τὸ „τῆς ἀσθενικῆς μελάνης“, τὸ τῆς „σποδοῦ“ (ashcolours), τὸ τῆς „turquoise malade“, καὶ ἅπασαι αἱ ἀμαυραὶ ἐκεῖνα ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου καὶ φαιοῦ, ἃς προώρισαν αἱ ῥάπτρια τῶν Παρισίων διὰ τὴν ἐπερχομένην συμμικὴν περίοδον. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν χρωμάτων δύο εἶνε τὰ προσφιλέστατα, ἰδίως δι' ἱματισμοὺς συναναστροφῆς, τὸ τοῦ „φύλλου ῥόδου“ (feuille de Rose) καὶ „τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰνδιᾶς“ (ciel des Indes).

Αἱ ἰδιοτροπίαὶ καὶ αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς Ἀγγλίδος οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τὰς τῆς Γαλλίδος γυναικὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἀγγλικοῦ συμῶν δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδηλωθῇ καθ' ὅλας τὰς διευδύνσεις, ἀλλὰ μόνον προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἐνδυμάτων προσφόρων διὰ τὸν καθημερινὸν καὶ πρακτικὸν βίον. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· αἱ γυναῖκες τῆς ἡπείρου ἀν